

Gyermeknevelés

Tudtomra adták, hogy sok szülő, aki állítja, hogy hisz a mai időknek szóló ünnepélyes üzenetben, mégsem neveli Istennek a gyermekeit. Nem fegyelmezik a fiatalokat, s még meg is haragszanak arra, aki nevelni próbálja őket. Eddig sem helyezték, s most sem helyezik gyermekeiket élő hittel naponta az Úr oltárára. Sok fiatalnak eltűrik, hogy megszegje a negyedik parancsot. Megengedik, hogy Isten szent napján a szórakozásaikat űzzék. Nem bántja őket a lelkiismeret, hogy a fiatalok szombatot az utcákat róják, szórakozást keresve. Oda mennek, ahova nekik tetszik, s azt tesznek, amit akarnak. A szülők pedig annyira félnek a kedvük ellen tenni, hogy – akárcsak Éli – nem parancsolnak rájuk. {5T 36.3}

Ezek a fiatalok végül egyáltalán nem fogják tisztelni a szombatot, nem lelik örömeiket a vallásos összejövetelekben, sem a szent, örökkévaló dolgokban. S ha a szülők akár enyhén is, de megrójják őket, a gyülekezeti tagok hibáinak felhánytorgatásával mentegetik magukat. A szülők pedig ahelyett, hogy elhallgattatnák az első ilyen hangot, maguk is osztják gyermekeik véleményét. Inkább arra kellene tanítaniuk gyermekeiket, hogy mások bűne nem szolgálhat kifogásul számukra. Krisztus az egyetlen igaz példa. A többi ember összes bűne sem menti senki egyetlen hibáját, és nem csökkenti bűnösségét sem. Isten egyetlen mértéket állított elénk, tökéletes, nemes, magasztos mértéket. Ehhez kell szabni magunkat, függetlenül attól, hogy ki mit tesz. Sok szülőt azonban elvakít a majomszeretet, s ezeken a dédelgetett, önző, félre nevelt fiatalokon keresztül azután az Ellenség tönkre tudja tenni a szülőket is. Isten haragjára hívták fel a figyelmemet, amely az ősi Izraelben zúdult a hitetlenekre és engedetlenekre. Az Úr félreérthetetlenül megparancsolta nekik, hogy kötelességük a gyermekeik nevelése. Ugyanolyan kötelező ez korunk hívei számára is: „Népem, figyelj tanító szavamra, hallgassátok meg szám tanítását! Példabeszédre nyitom meg ajkam, ősidők titkait hirdetem nektek, amit hallottunk, amit megismertünk, s amit őseink beszéltek el nekünk. Nem titkoljuk el fiaink előtt, hanem hirdetjük a jövő nemzedéknek az Úr dicső tetteit, erejét és a csodákat, amelyeket művelt.” (Zsolt. 78:1-4) {5T 37.1}

A gyermekek olyanok, amilyené szüleik példaadással, tanítással és fegyelmezéssel nevelik őket. Ezért végtelenül fontos, hogy a szülők hűségesen Isten szolgálatára neveljék a fiatalokat. Már korán, kisgyermekkorban meg kell tanítaniuk nekik, hogy szentnek tartsák vallásos kötelességeiket. Ez nevelésük legfontosabb része. Isten iránti kötelességük minden más kötelesség felett áll. Érvényre kell juttatnunk az Isten törvénye iránti, elveken alapuló, szigorú engedelmséget. „Ám parancsul adta Jákóbnak, hogy amit kinyilatkoztatott az atyáknak, azt hirdetniük kell fiaiknak, hadd ismerjék meg a jövő nemzedékek, a fiak, akik majd születnek. Aztán ők kelnek fel, és tovább hirdetik gyermekeiknek, hogy Istenbe vessék reménységüket, ne feledjék el Isten tetteit, hanem teljesítsék parancsait. Ne legyenek, mint atyáik voltak, nyakas, pártütő nemzedék; nemzedék, amely ingatag szívvel nem volt hűséges Istenéhez.” (Zsolt. 78:5-8) {5T 37.2}

Ezekből a szavakból felismerhetjük a szülőkön nyugvó súlyos felelősséget. Azok a gyerekek, akiket anélkül hagyunk felnőni, hogy fegyelmezni tudnák akarataikat, fékezni szenvedélyeiket, későbbi életükben többnyire olyan útra térnek, amelyet Isten elítél. Mohón kapnak majd az üres élvezetek és a hitetlen barátok után. Gyermekkorukban megengedték nekik, hogy elhanyagolják az Isten iránti kötelességeit, s érzéki szívük hajlamait kövessék. Ezért az ellenség uralja a gondolataikat és elveiket. B. városban tág teret engedtek ennek a szülőknél. Ebben a városban az Istentől való legtöbb eltávolodás annak a következménye volt, hogy a szülők nem nevelték gyermekeiket a lelkiismeretes, vallásos életre. Siralmas ezeknek a fiataloknak az állapota. A szülők kereszténynek vallják magukat, mégsem tanították meg gyermekeiket, hogyan válhatnak kereszténnyé, miként emlékezzenek meg Isten könyörületéről, hogyan dicsérik Őt, és miképpen valósítsák meg életükben Krisztus követését. {5T 38.1}

Amikor ezek a gyermekek iskolába kerülnek, s más tanulókkal barátkoznak, akkor akik közülük igazán keresztények igyekeznek lenni, szégyellik megvallani hitüket azok jelenlétében, akiknek nem jutott világosság. Szégyellnek mások lenni, mint a többiek. Megtagadják hitüket, s így pontosan akkor dobják el fegyverzetüket, amikor a legnagyobb szükségük lenne rá, amikor a sötétség hatalmai hitetlen barátaikon keresztül akarják eltávolítani őket Krisztus közeléből. A vallásos elvek védelme és támogatása nélkül a vereségek útjára lépnek, mert azt gondolják, hogy nehéz vagy kellemetlen lesz magukkal vinni vallásukat a tanterembe, a játszótérre, a barátaik közé. Így védtelenül kiteszik magukat az ellenség nyilainak. Hova tűntek a fiatalok őrzői? Ki ragadja meg egyik kezével szilárdan Isten segítő kezét, másik kezével pedig a fiatalokat, hogy Krisztushoz vonja őket?

A fiataloknak pontosan itt kell megismerniük a vallás hatalmát, itt kell erős kezeknek visszatartani őket a rossztól. {5T 38.2}

Sokan, akik hosszú időn át visszautasították Isten irányítását és őrizetét, ma a léhaság és az önző örömök útján rohannak előre. Sőt, még mélyebbre süllyedve, alávaló tettekre és a test megfertőztetésére is kaphatók. Gondolkodásuk megromlik, és a vallás visszataszító lesz a szemükben. Némelyek olyan messzire jutottak ezen a lejtőn, olyan lendülettel követik a szodomiták útját, hogy már lepereg róluk a megrovás és figyelmeztetés hangja. Sohasem lehet többé visszaszerezni őket. Végzetes romlásuk a szülők lelkén szárad. Az alantas élvezetek, amelyekért feláldozzák egészségüket, belső békéjüket, örök életüket, végül majd keserű csalódásnak bizonyulnak. {5T 39.1}

Szülők, Krisztus szerelmére kérlek, ne felejtsetek el legfontosabb kötelességeket! A földi és az örök élet számára alakítjátok gyermekeitek jellemét! Ha elhanyagoljátok a megbízható tanítást, vagy hamis szeretettel veszitek körül gyermekeiteket, ezek a hibák megakadályozzák, hogy helyesen fegyelmezzétek őket. S így rossz irányba terelitek egész jövőjüket. Ti határozzátok meg, hogy mivé lesznek fiaitok, s mit tesznek majd Krisztusért, az emberekért, és lelkük üdvösségéért. {5T 39.2}

Bánjatok gyermekeitekkel becsületesen és megbízható emberek módjára! Dolgozzatok buzgón és türelmesen! Ne riadjatok vissza a kereszttől, ne sajnáljátok az időt, a fáradságot, a terhet, a szenvedést! Gyermekeitek jövője igazolja majd igyekezeteket. Krisztus iránti hűségeteket jobban kifejezésre juttathatjátok gyermekeitek kiegyensúlyozott jellemével, mint bármi mással. Krisztus tulajdonai ők, a vérével váltotta meg őket! Ha teljesen Krisztus oldalán vetik be erejüket, akkor az Ő munkatársai lesznek. Segíteni fognak az embereknek, hogy megtalálják az élet ösvényét. Ha elhanyagoljátok az Isten által rátok ruházott kötelességeket, a fegyelemről alkotott oktalan felfogásokat azok közé taszítja gyermekeiteket, akik eltékozzák azt, ami Krisztusé, és a sötétség országát erősítik. {5T 40.1}

Arról szólok, amit tudok. Arról tanúskodom, amit láttam. A hitvalló szülők iskolázott, serdülő gyermekei Isten előtt súlyosan vétkeznek. Ez annyira általános, hogy az utolsó idők egyik jelét képezi. Annyira telítve vannak gonosz hajlamokkal, hogy ez határozott leleplezést, megfeddést követel. Mindez annak a bűnnek a következménye, hogy könnyelműen és megvetéssel vették az Istennek való odaszentelés ifjúkori ígéreteit. Amikor érdeklődés ébredt a gyermekekben a vallás iránt, a Szentlélek arra indította őket, hogy álljanak teljes szívvel Immanuel fejedelem zászlaja alá. De a szülők annyira távol álltak Istentől, annyira lekötötték őket a világi ügyek, vallásos életük pedig annyira megtöltötte őket kétségekkel és elégedetlenséggel, hogy képtelenek voltak helyesen tanítani gyermekeiket. Ezek a fiatalok, mivel tapasztalatlanok, rászorulnak a bölcs és határozott kézre, hogy megmutassa nekik a helyes irányt, s tanácsokkal és rendszabályozással zárja el előttük a helytelen utat. {5T 40.2}

Tetteinkkel kell nyilvánvalóvá tennünk, hogy a vallásos élet szöges ellentétben áll a világiassággal és élvezethajhászással. Aki Krisztus tanítványa akar lenni, vegye fel keresztségét, s kövesse Jézust. Üdvözítőnk nem a saját gyönyörűségére élt, s nekünk sem szabad ezt tennünk. Ha magasztos lelki célokat akarunk elérni, teljesen Istennek kell szentelnünk magunkat. A gyermekek azonban nem kaptak ilyen nevelést, mert ez ellentmondásban lett volna szüleik életével. Ezért aztán hagyták, hogy a fiatalok úgy szerezzék meg a keresztény élet ismeretét, ahogy tudják. Így amikor olyan kísértésbe kerülnek, hogy dönteniük kell, barátkozzanak-e világi fiatalokkal, vagy részt vegyenek-e szórakozásaikban, a kényeztető szülők, akik semmit sem szeretnének megtagadni gyermekeiktől, annyira bizonytalan és határozatlan álláspontra helyezkednek – ha egyáltalán szóltak vagy tettek valamit az ügyben –, hogy a gyerekek maguk kénytelenek dönteni arról, megfelel-e a keresztény életnek és jellemnek az út, amelyet követni kívánnak. {5T 40.3}

Ahogy elindultak életútjukon e gyerekek, ugyanúgy folytatják, mindaddig, amíg életükben a világi elem válik uralkodóvá. Korábbi meggyőződésükre megvetéssel tekintenek. Lenézik a gyermeki bizalmat, amely akkor élt bennük, amikor szívük még fogékony volt a lelki dolgok iránt. Kifogásokat találnak, hogy miért bújnak ki a gyülekezeti élet és a megfeszített Megváltó szent vonzása alól. Ezek a fiatalok sohasem válhatnak azzá, amivé akkor fejlődhetek volna, ha nem fojtják el lelkiismeretük meggyőződését, ha nem nyomják el a legszentebb, leggyengédebb szeretetet. S ha később Krisztus követőivé válnak is, megmaradnak rajtuk a szent dolgok iránti tiszteletlenségük sebhelyei. {5T 41.1}

A szülők mindezt nem veszik észre. Nem látják előre, hogy mi lesz a hozzáállásuk következménye. Nem látják be, hogy gyermekeiknek a leggyengédebb bánásmódra és a legkörültekintőbb figyelemre van szükségük. Nem úgy tekintenek gyermekeikre, mint Krisztus tulajdonaira, kegyelmének diadaljévényekre, s majdan Isten országa felépítésének rátermett eszközeire, akiket az Üdvözítő a vérén váltott meg. Sátán szüntelenül meg akarja szerezni Krisztus kezéből a fiatalokat, s a szülők nem veszik észre, hogy a veszedelmes Ellenség a közvetlen közelükben túzi ki pokolbéli zászlóit. Annyira elvakultak, hogy Krisztus lobogóinak vélik azokat. {5T 41.2}

A nagyravágyással, a hanyagsággal, a kételkedéssel és a maguk kényeztetésével Sátán elcsalja az ifjúságot a szentség keskeny ösvényéről, amelyet pedig azért készített az Úr, hogy megváltottjai azon járjanak. A fiatalok többnyire nem azonnal hagyják el ezt az ösvényt. A Gonosz fokozatosan nyeri meg őket magának. Miután már egyet léptek a rossz irányban, elvesztik a Lélek bizonyosságát, hogy Isten elfogadja őket. Így a csüggedés és a bizonytalanság állapotába kerülnek. Nem kedvelik az istentiszteleteket, mert lelkiismeretük vádolja őket. Beleestek Sátán csapdájába. A menekülés egyetlen útja mégis nyitva áll előttük: vissza kell térniük, alázatosan bűnbánatot tartaniuk, és elhagyniuk a rossz utat. Újítsák meg az első szeretet élményét, amit könnyelműen elvetettek. Becsüljenek meg minden Istentől származó ösztönzést, s hagyják uralkodni lelkükön azokat a szent gondolatokat, amelyeket csakis Isten Lelke tud ihletni. A Krisztus hatalmába vetett hit erőt ad majd nekik, támogatja, irányítja őket. {5T 41.3}

A keresztény szülők készségesen adják át gyermekeiknek a vallásos életre szóló gyakorlati utasítást. Isten ezt várja el tőled, s ha nem teszed meg, kötelességedet hanyagolod el. Tanítsd meg gyermekeidet a fegyelem Isten választotta módszereire, s az eredményes keresztény élet feltételeire! Tanítsd meg a gyermekeket arra, hogy nem tudják szolgálni Istent, ha a földi dolgok teljesen lekötik őket! Ne hagyj, hogy azt képzeljék, munka nélkül élhetnek, és tétlenül tölthetik el szabadidejüket. Isten szava félreérthetetlen ezen a ponton. Jézus, a menny Felségese példát mutatott a fiataloknak. A názáreti ácsműhelyben dolgozott a mindennapi kenyérért. Szülei felügyelete alatt állt, s nem törekedett arra, hogy önmaga rendelkezék idejével, vagy a saját akaratát kövesse. Ha a fiatal a kényelemszeretet könnyű életét éli, akkor sohasem válik igazán kiváló emberré vagy kereszténnyé. Isten nem ígér könnyű életet, magas tisztséget vagy gazdagságot a szolgálatában. Azonban biztosít róla, hogy az ellenségtől körülvéve is a miénk lesz valamennyi áldás a Földön, az eljövendő világban pedig az örök élet. Krisztus nem fogad el kevesebbet, csak ha teljesen a szolgálatára szenteljük magunkat. Ezt a leckét valamennyiünknek meg kell tanulni. {5T 42.1}

Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak, azokat Isten képessé teszi, hogy minden körülmények között bölcsen cselekedjenek. A jó elvek a való életben látszanak meg. Csak fogadd be szívélyesen a jelennek szóló igazságot, s ezt tedd jellemed alapjává! Így tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még a szíved kényeztetést követelő zajos akaratmegnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és saját vezetésünk alá kell vonnunk az akaratunkat. Lelkünkben az igazság szeretetének kell uralkodnia. Akkor olyan jellem alakul ki bennünk, amelyet a menny jóváhagyhat. {5T 43.1}

A szilárd, vallásos elv erejének szemléletes példái állnak rendelkezésünkre: a szomjúságtól az ájulás szélén álló Dávidot még a halálfélelem sem tudta rávenni, hogy igyon Betlehem vizéből, amiért vitéz férfiak kockáztatták az életüket. Dánielt az oroszlánok verme sem tudta visszatartani, hogy naponta imádkozzék, a tüzes kemencével sem kényszeríthették Sidrákot és társait, hogy letérdeljenek a bálvány előtt, amelyet a király állíttatott fel. Az az ifjú, akinek megingathatatlanok az elvei, inkább lemond az élvezetekről, dacol a fájdalommal, mintsem hogy hűtlen legyen Istenhez, és bátor marad, még az oroszlánok barlangjában, a tüzes kemencében is. Figyeljünk József jellemére! Súlyos próba alá vettetett az erényessége, végül mégis diadalmaskodott. A nemes ifjú minden ponton kiállta a próbát. Ugyanaz az emelkedett, hajthatatlan elvhűség mutatkozott meg jellemében minden egyes próba alkalmával. Az Úr vele volt, s igéje törvény volt József számára. {5T 43.2}

Ez a szilárdság, ez a szeplőtlen magatartás akkor ragyog a legfényesebben, ha szembeállítjuk korunk ifjúságának gyöngeségével és tehetetlenségével. Fiataljaink – alig néhány kivétellel – ingadozók, arra hajlanak, amerre környezetük és a körülmények diktálják. Ma ilyenek, holnap mások. Ha az élvezetek vagy az önző kielégülés csábításai kellek előttük magukat, akkor már koncul is vetik lelkiismeretüket, hogy elérjék ezeket.

Megbízhatunk-e az ilyen emberekben? Soha. Látszólag illedelmesen viselkedhetnek – a kétség és a gyanú szinte alaptalannak tűnhet –, de ha alkalom kínálkozik, elárulják a beléjük vetett bizalmat. Megbízhatatlan a szívük. Amikor a legnagyobb szükség van a szilárdságra, az elvhűsége, pontosan akkor láthatjuk, hogy visszavonulnak, és ha nem bizonyulnak azonnal Júdásnak, az csak azért van, mert még nem nyílt rá alkalmuk. {5T 43.3}

Szülők, legyen az a legfőbb gondotok, hogy engedelmessé tegyék a kötelesség hívásának! Lássatok az Isten által rátok bízott munkához teljes szívetekből és lelketekből! Ha minden másban csődöt mondtok is, ebben az egyben legyetek alaposak, legyetek sikeresek! Ha gyermekeitek tisztán és erényesen kerülnek ki a kezetek alól, s akár a legkisebb helyet is betöltik Istennek a világ javáért hozott átfogó tervében, akkor semmi esetre sem nevezhető a munkátok kudarcnak, s nem kell bánkódva visszatekintenedek a múltira. {5T 44.1}

Téves az az elgondolás, hogy engednünk kell a gyermekek romlott kívánságainak. A betheli ifjak kicsúfolták és kinevették Elizeus prófétát. Bár nagyon szelíd férfi volt, Isten Leke mégis kényszerítette, hogy átkot mondjon a helyes útról letért fiatalokra. Hallották Illés csodálatos mennybemenetelének hírért, s gúny tárgyává tették ezt az ünnepélyes eseményt. Elizeus tudta, hogy senkinek sem szabad, akár öreg, akár fiatal, gúnyt űzni szent hivatásából. Amikor azt kiáltották neki, hogy „Menj fel!”, amint Illés is felment a mennybe, akkor az Úr nevében megátkozta őket. Az az ijesztő és szigorú büntetés, amely utolérte a csúfolódókat, Istentől származott. Ettől kezdve a próféta küldetése során nem akadt több gúnyolódó. Ötven éven át ki- és bejárt Béthel kapuin, városról városra ment, megismerte a leggonoszabb, legneveletlenebb, tétlen és züllött fiatalok csoportjait is, de soha egyikük se merte becsmérelni a magasságos Isten látnokát. A pályafutása kezdetén történt borzalmas esemény elegendő volt, hogy élete végéig tisztelet övezze. Ha Isten megtorlatlanul hagyta volna, akkor a söpredék nemcsak nevetségessé teszi, hanem talán meg is gyilkolja Elizeust. Küldetése – hogy a súlyos veszedelemben tanítsa és megmentse a nemzetet – ez esetben kudarcot vallott volna. {5T 44.2}

Az engedékenységnak is megvan a határa. Megingathatatlan komolysággal kell fenntartanunk a tekintélyt, máskülönben sokan gúnnyal és megvetéssel illetnek. Az úgynevezett gyengédség, rábeszélés és elnéző bánásmód, amit a szülők és tanítók a fiatalok nevelésében alkalmaznak, a lehető legrosszabb a gyermekek számára. A határozottság, a szilárdság, a világos követelmények elengedhetetlenek minden családban. Szülők, vállaltok elhanyagolt kötelességeket, neveljétek gyermekeiteket Isten terve szerint! „Annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott titeket!” (I. Pt. 2:9) {5T 45.1}

***** {5T 45}